NORAKSTS
Lieta Nr.A42690309
SKA – 75/2012

S P R I E D U M S

Rīgā 2012.gada 17.janvārī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore V.Kakste
senatore V.Krūmiņa
senatore D.Mita

piedaloties pieteicējas *T.K.* pārstāvim *A.Z.* un
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta pārstāvim – *I.O.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *T.K.* pieteikumu par Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta 2009.gada 9.februāra lēmuma atcelšanu, sakarā ar Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 20.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja *T.K.* pildīja */amats/* dienestu Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta (turpmāk – Iestāde) */koledža/* (turpmāk – */koledža/*). Pieteicēja 2008.gada 25.novembrī tika brīdināta par dienesta attiecību izbeigšanu sakarā ar */amats/* likvidāciju un amatpersonu skaita samazināšanu. Pieteicēja 2008.gada 15.decembrī lūdza pārcelt viņu uz jebkuru citu amatu Rīgas reģiona pārvaldē. Iestāde informēja, ka tās Rīgas pilsētas pārvaldē brīvu vietu nav un netiek plānoti vakanti amati. Pieteicēja 2008.gada 23.decembrī tika atvaļināta no dienesta. Apstrīdēšanas procesa ietvaros lēmums par atvaļināšanu atstāts

negrozīts. Lēmumā par apstrīdēšanas iesniegumu Iestāde norādīja, ka 2008.gada 1.decembrī Iestādes iekštīklā tika publicēts sludinājums pieteikties uz vakanto inspektora amatu līdz 5.decembrim, taču pieteicēja nepieteicās.

[2] Izskatījusi pieteicējas pieteikumu par minētā lēmuma atcelšanu, Administratīvā rajona tiesa ar 2009.gada 7.augusta spriedumu pieteikumu apmierināja daļā par pieteicējai aprēķinātās atlīdzības par 2008.gada decembri pārrēķināšanu, bet pārējā daļā pieteikumu noraidīja. Pieteicēja pieteikuma noraidītajā daļā iesniedza apelācijas sūdzību. Ar Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 19.aprīļa spriedumu pieteikums daļā par lēmuma atcelšanu noraidīts.

Ar Senāta 2010.gada 28.septembra spriedumu apgabaltiesas spriedums atcelts un lieta nodota jaunai izskatīšanai apgabaltiesai. Senāts norādīja, ka atbilstoši Iekšlietu ministrijas sistēmas iestāžu un Ieslodzījuma vietu pārvaldes amatpersonu ar speciālajām dienesta pakāpēm dienesta gaitas likumam (turpmāk – Dienesta gaitas likums) dienesta vienotības princips izpaužas visās Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē. Tādēļ iestādes vai amatpersonas amata likvidācijas vai amatpersonu skaita samazināšanas gadījumā iestādei visa dienesta ietvaros ir pienākums pārbaudīt, vai pastāv brīva amata vieta.

[3] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 20.maija spriedumu pieteikums apmierināts daļēji – pieteicēja atjaunota Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā un atbildētājai (Latvijas Republikai) uzlikts pienākums atlīdzināt pieteicējai nesaņemto atalgojumu, ievērojot spriedumā noteikto. Spriedumā citstarp norādīts tālāk minētais.

[3.1] Pieteicēja atvaļināta no dienesta, pamatojoties uz Dienesta gaitas likuma 47.panta pirmās daļas 6.punktu, kas noteic, ka amatpersonu atvaļina no dienesta sakarā ar iestādes vai amatpersonas amata likvidāciju vai amatpersonu skaita samazināšanu.

Lietā konstatējams, ka tika likvidēti visi */amats/* Iestādes struktūrvienībā. Iestādes struktūras pārveidošana bija iestādes vadītāja kompetencē un konkrētajā gadījumā struktūra tika reorganizēta objektīvas nepieciešamības rezultātā (valsts budžeta politikas īstenošanas rezultātā), nevis lai atvaļinātu tieši pieteicēju.

[3.2] Dienesta gaitas likuma 1.pants noteic, ka tā mērķis ir noteikt profesionālā dienesta tiesisko statusu Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs un Ieslodzījuma vietu pārvaldē, lai nodrošinātu tiesisku, stabilu, efektīvu un atklātu iestādes darbību.

Šo mērķu sasniegšanai Dienesta gaitas likuma 12.pantā paredzēta amatpersonu pārcelšana citā amatā. Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmās daļas 5.punkts noteic, ka amatpersonu citā prombūtnē esošas amatpersonas amatā vai citā vakantā amatā, ņemot vērā attiecīgajam amatam noteiktās prasības, var pārcelt, likvidējot amatu vai struktūrvienību (iestādi) vai to reorganizējot. Norma paredz iestādes izvēles brīvību minēto darbību veikšanai.

Rīcības brīvība nedrīkst būt pretēja likumā noteiktajiem mērķiem nodrošināt stabilu, efektīvu, tiesisku iestādes darbību, ko var panākt, citstarp, arī paturot dienestā profesionālas, pieredzējušas un zinošas amatpersonas, kuras pārzina iestādes darbu. Līdz ar to, ja iestādē ir vakants amats, bet vienlaikus tiek likvidēti amatpersonu amati un tā rezultātā no dienesta tiek atvaļinātas amatpersonas, iestādei ir jāpiemēro Dienesta gaitas likuma 12.pants. Piemērojot šo tiesību normu, nedrīkst atkāpties no taisnīguma principa un atšķirīgas attieksmes aizlieguma principa.

[3.3] Līdz amatu skaita likvidēšanai pieteicēja vispārīgi bija atzīta par atbilstošu dienestam.

No Iekšlietu ministrijas sniegtās informācijas secināms, ka laikā, kad pieteicēja tika atvaļināta, Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs konstatējamas šādas brīvas amata vietas:

1) Valsts robežsardzē 2008.gada novembrī – decembrī bija vakantas 13 amata vietas. Vispārīgi pieteicēja neatbilst šo amatu prasībām (vairākiem amatiem nepieciešamā prasība ir I vai II līmeņa profesionālā augstākā izglītība; visiem amatiem ar 3.profesionālās kvalifikācijas līmeni nepieciešama atbilstība prasībai – kvalifikācija – Valsts robežsardzes inspektors). Lietā nav strīda, ka pieteicējai ir vidējā speciālā izglītība, un viņai nav kvalifikācijas – Valsts robežsardzes inspektors, līdz ar to neviens no Valsts robežsardzes vakantajiem amatiem nebija tāds, kuru varētu ieņemt pieteicēja;

2) Valsts policijā 2008.gada 30.novembrī bija vakantas 493 amata vienības (tajā skaitā 441 amatpersonu amata vienība) un 2008.gada 31.decembrī Valsts policijā bija vakantas 200 amata vienības (tajā skaitā 169 amatpersonu amata vienības). Ar 2008.gada 31.decembri Valsts policijā tika likvidētas 473 štata vietas;

3) Ieslodzījuma vietu pārvaldē 2008.gada 1.decembrī bija vakantas 151 amatpersonas štata vieta.

Tādējādi konstatējams, ka gan Valsts policijā, gan Ieslodzījuma vietu pārvaldē bija vairākas vakantas amata vietas. Savukārt Valsts robežsardzes amata vietām pieteicēja nekvalificējās. Nepārbaudot minētos apstākļus un nepārliecinoties par to, ka nav iespējams pārcelt pieteicēju citā amatā specializētajā dienestā, un atvaļinot viņu amata likvidācijas

dēļ, Iestāde nepareizi izmantoja tai piešķirto rīcības brīvību. Ja rīcības brīvība izmantota kļūdaini, tad administratīvais akts ir prettiesisks.

[3.4] Pieteicēja norāda, ka laikā, kad viņa bija brīdināta par atvaļināšanu, Iestādes rīkotajā konkursā uz Operatīvās pārvaldes Centrālā sakaru punkta jaunākā inspektora amatu nav piedalījusies, jo par vakancēm tika informēti iepriekš izraudzītie darbinieki, un citām personām par konkursa rīkošanu uzzināt bija ļoti nelielas iespējas.

Nav šaubu, ka konkurss ir bijis, jo 2008.gada 11.decembrī ir notikusi kandidātu atlase Iestādes vērtēšanas komisijas sēdē. Uz konkursu bija pieteikušās divas amatpersonas. Tas nozīmē, ka tām bijis zināms, ka ir izsludināts konkurss. Iestāde norādījusi, ka konkurss bija izsludināts tās interneta vietnē sadaļā, kura pieejama tikai Iestādes amatpersonām un darbiniekiem. Sludinājums bija pieejams laikā no 2008.gada 1.decembra līdz 2009.gada 16.janvārim, kad tas dzēsts. Par minēto iesniegtas interneta vietnes izdrukas. Sludinājumā norādīts, ka uz vakanto Operatīvās pārvaldes Centrālā sakaru punkta jaunākā inspektora amatu var pieteikties līdz 2008.gada 5.decembrim.

No *S.S.*, kura ieņēmusi tādu pašu amatu */koledža/* kā pieteicēja, liecībām izriet, ka viņa pastāvīgi ir interesējusies par vakantajām amata vietām, par konkursu uzzinājusi no kadru daļas, kad viņai personīgi pazvanīja. To, vai sludinājums par konkursu bija izvietots interneta vietnē, lieciniece neatceras. Lieciniece *D.J.*, kura bija */koledža/ /amats/*, liecināja, ka pieteicēja ir vērsusies pie viņas, interesējoties par vakantajām amata vietām, bet tā kā viņas rīcībā nav bijusi informācija, tad ieteikusi rakstīt iesniegumu kadru daļai.

No minētā secināms, ka par konkursu, kaut arī ar nelielām iespējām, tomēr bija iespējams uzzināt, jo vismaz divas amatpersonas par konkursu bija uzzinājušas. Nav arī pamata apšaubīt, ka sludinājums interneta vietnē bija ievietots, jo tas, ka pieteicēja vai jebkura cita amatpersona šādu sludinājumu nebija redzējusi, ir atkarīgs tikai no subjektīviem apsvērumiem, proti, vai pieteicēja ir ielūkojusies internetā vai nav, un nepierāda to, ka sludinājums tur nav bijis. Tātad informācijas iegūšana ir atkarīga no konkrētās amatpersonas aktīvas rīcības un vēlmes šo informāciju iegūt.

Tomēr Iestādei, apgalvojot pieteicējai 2008.gada 25.novembra brīdinājumā, ka Iestādē nav atbilstošu amatu, ko pieteicējai piedāvāt, un nedaudz vēlāk (vismaz 2008.gada 1.decembrī, kas izriet no konkursa sludinājuma) konstatējot, ka šāds atbilstošs (amata pienākumi atbilst pieteicējas iepriekš veiktajam amata pienākumiem) vakantais amats ir, – ievērojot labas pārvaldības principu, bija iespējams personas, kuras brīdinātas par amatu likvidāciju un kurām bija norādīts, ka vakanto amatu nav, arī informēt par to, ka ir atbilstošs vakants amats.

Vienlaikus, ievērojot konstatējumu, ka konkurss uz vakanto Operatīvās pārvaldes Centrālā sakaru punkta jaunākā inspektora amatu (pastāvīgu) bija izsludināts, attiecībā uz šo amata vietu nav konstatējama atšķirīga attieksme.

[3.5] Tajā pašā laikā konstatējams, ka minētajā struktūrvienībā neilgi pēc notikušā strīdus konkursa bija vakanta vēl viena amata vieta (uz laiku), konkurss uz kuru netika izsludināts. Šo amatu vēlāk ieņēma *S.S.*, kas piedalījusies izsludinātajā konkursā uz pastāvīgo amata vietu. Iestāde paskaidrojusi, ka šī vieta uz laiku atbrīvojās negaidīti, un uz to tika aicināta *S.S.*, kura piedalījās sākotnējā konkursā.

Neizsludinot konkursu uz šo amatu, attiecībā pret pieteicēju un arī citiem iespējamiem pretendentiem, kuriem bija liegts uzzināt, ka šāda uz laiku vakantā amata vieta pastāv, ir īstenota atšķirīga attieksme, salīdzinājumā ar *S.S.* Turklāt konstatējams, ka pieteicējai bija amatam atbilstoša kvalifikācija; pieteicējai ir vidējā speciālā izglītība, *S.S.* – vidējā; darba stāžs pieteicējai – 15 gadi, *S.S.* – divi gadi (iepriekšējā konkursa novērtēšanā ilgākā pieredze tika vērtēta ar lielāko punktu skaitu).

Tā kā arī Iestādē bijusi vakanta vieta (uz laiku), kurā tika pieņemta amatā amatpersona, neizsludinot konkursu tieši uz šo amata vietu, Iestāde rīcības brīvību ir izmantojusi nepareizi, nenodrošinot atšķirīgas attieksmes aizlieguma principa ievērošanu.

[3.6] Uz pieteicējas argumentiem, ka nepamatoti nav piemērots Darba likuma 108.pants un likuma „Par arodbiedrībām" 15.pants, jau atbildēts Senāta spriedumā šajā lietā.

[3.7] Tā kā pieteicēja tikusi atvaļināta no dienesta prettiesiski, Iestādei uzliekams pienākums atjaunot pieteicēju Iestādē (Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienestā).

[3.8] Ievērojot Administratīvā procesa likuma 94.panta pirmās daļas 1.punktu un ņemot vērā, ka pieteicēja atvaļināta prettiesiski, pamatots ir pieteicējas prasījums par atlīdzinājumu nesaņemtā atalgojuma apmērā.

Tomēr, ievērojot to, ka pieteicēja no 2009.gada 19.oktobra strādā */darbavieta/*, nosakot nesaņemtā atalgojuma apmēru, ir ņemams vērā arī pieteicējas šajā laikā faktiski saņemtais atalgojums par dienesta pienākumu veikšanu. Tādējādi atlīdzības apmērs nosakāms kā starpība starp vidējo mēneša izpeļņu (amatalga ar atbilstošam piemaksām, piemaksu par dienesta pakāpi un citas), kas noteikta atbilstošajam amatam (ar dienesta pakāpi, kas atbilstoša pieteicējas dienesta pakāpei, atvaļinoties no dienesta), ko pieteicēja ieņēma pirms viņas atvaļināšanas, un pieteicējas vidējo mēneša izpeļņu */darbavieta/*; attiecīgi, par periodu, kamēr pieteicēja neatradās jaunās dienesta attiecībās – atlīdzības apmērs mēnesī nosakāms vidējās mēneša izpeļņas apmērā atbilstoši pieteicējas iepriekšējai

amata atlīdzībai (vidējai mēneša izpeļņai). Atlīdzinājums pieteicējai ir izmaksājams par laika periodu no 2009.gada 2.janvāra līdz dienai, kad pieteicēja tiks atjaunota dienestā.

[3.9] Pieteicēja nav norādījusi ne juridisko pakalpojumu izdevumu apmēru, ne arī pievienojusi pierādījumus, kas apstiprinātu, ka tādi radušies. Tādēļ prasījums par atlīdzību par juridisko pakalpojumu sniegšanu ir noraidāms.

[4] Iestāde iesniegusi kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu. Kasācijas sūdzībā norādīts tālāk minētais.

[4.1] Iestādē vakantie amati tiek komplektēti, ievērojot Dienesta gaitas likuma 12.panta pirmo daļu.

Publicējot sludinājumu par vakanto amatu iestādes interneta vietnē, sadaļā, kura pieejama tikai iestādes amatpersonām un darbiniekiem, iestāde ir nodrošinājusi Dienesta gaitas likumā noteiktā primārā mērķa sasniegšanu – nodrošināt, lai vakantajā amatā paliek tāda amatpersona, kurai ir pieredze dienestā. Tādējādi pieteikties uz vakanto amatu var jebkura iestādes amatpersona, kurai ir atbilstoša dienesta pakāpe.

[4.2] Ievērojot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.panta 3.punktu, 16.pantu, 17.panta otro daļu, Ministru kabineta 2009.gada 27.aprīļa noteikumus Nr.398 „Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta nolikums", iestādes organizatorisko kompetenci īsteno tās vadītājs. Iestādes vadītāja kompetence personāla jautājumā ir aprobežota ar tā vadīto iestādi.

[4.3] Tiesa nepamatoti norādījusi, ka, atvaļinot pieteicēju no dienesta, iestāde ir kļūdaini izmantojusi tai piešķirto rīcības brīvību. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka Dienesta gaitas likuma 12.pantā paredzētā rīcības brīvība attiecībā uz amatpersonas pārcelšanu citā amatā ir ierobežota ar konkrēto iestādi, kā to noteic Valsts pārvaldes iekārtas likuma, Iestādes nolikuma normas un Dienesta gaitas likuma 12.panta trešā daļa. Tādēļ iestādes vadītājam nebija ne tiesiskas, ne faktiskas iespējas piedāvāt pieteicējai kādu amatu citā iestādē.

[5] Tiesas sēdē iestādes pārstāvis uzturēja kasācijas sūdzību, bet pieteicējas pārstāvis to neatzina.

Motīvu daļa

[6] Apgabaltiesa spriedumā citstarp konstatējusi, ka Iestādes citā struktūrvienībā (Operatīvās pārvaldes Centrālajā sakaru punktā) bijušas divas brīvas un pieteicējai atbilstošas amata vietas. No lietas apstākļiem secināms, ka Iestādes */koledža/* tikušas likvidētas četras Profesionālās izglītības nodaļas */amats/* vietas, bet tikai divas no tām atbrīvojamās personas vērtētas pārcelšanai uz šiem amatiem.

Tiesa atzinusi, ka, tā kā tieši uz otru amata vietu netika izsludināts konkurss (un šī vieta netika piedāvāta pieteicējai), iestāde pieļāvusi atšķirīgu attieksmi. No sprieduma ir secināms, ka pieteicējai neatkarīgi no minētajām divām brīvajām amata vietām tika norādīts, ka brīvu amata vietu nav. Pieteicēja 2008.gada 16.decembrī iesniegumā lūgusi Iestādi pārcelt viņu uz jebkuru amatu Iestādes Rīgas reģiona pārvaldē, bet arī 2008.gada 17.decembra atbildē, tas ir, pēc konkursa, kurā izvēlējās personu pirmajai brīvajai amata vietai, Iestāde norādījusi, ka brīvu amata vietu nav un tādas netiek plānotas.

Senāts nesaskata, ka tiesa būtu nepareizi novērtējusi lietas apstākļus un nepamatoti atzinusi, ka tādējādi lietā pret pieteicēju pieļauta atšķirīga attieksme. Secināms, ka tiesa konstatējusi iestādes pārkāpumus pieteicējas atvaļināšanas apstākļos konkrētās iestādes ietvaros. Izmantojot konkursā piemērotos kritērijus personu novērtēšanā, tiesa arī salīdzinājusi pieteicējas un otras personas kvalifikāciju, atzīstot, ka pieteicējai tā ir augstāka.

Ievērojot minēto, atzīstams, ka tiesa pamatoti taisījusi spriedumu par iestādes lēmuma par pieteicējas atvaļināšanu atzīšanu par prettiesisku un pieteicējas atjaunošanu Iestādē. Tādēļ sprieduma atcelšanai šajā daļā nav tiesiska pamata. Iestāde kasācijas sūdzībā nav izteikusi iebildumus vai jebkādus argumentus par tiesas sprieduma motīviem šajā daļā.

[7] Turklāt no apgabaltiesas sprieduma ir secināms, ka tiesa, ievērojot Senāta 2010.gada 28.septembra spriedumā šajā lietā norādīto, ir pārbaudījusi un atzinusi, ka pieteicējas atbrīvošanas laikā Iekšlietu ministrijas sistēmas iestādēs (Valsts robežsardzē, Valsts policijā) un Ieslodzījuma vietu pārvaldē bija brīvas amata vietas. Tiesa atzinusi, ka neviens no Valsts robežsardzes vakantajiem amatiem nav bijis tāds, kuram atbilstu un to varētu ieņemt pieteicēja. Savukārt attiecībā uz Valsts policiju un Ieslodzījuma vietu pārvaldi tiesa atzinusi, ka iestāde nav noskaidrojusi, vai kāds no šo iestāžu vakantajiem amatiem ir pieteicējai atbilstošs. Šajā sakarībā tiesa atzinusi, ka tādējādi iestāde kļūdaini izmantojusi tai piešķirto rīcības brīvību. Savukārt, ja rīcības brīvība izmantota kļūdaini, iestādes lēmums ir prettiesisks (*sk. apgabaltiesas sprieduma 17. un 19.punktu*). Vispārīgi minētais atbilst gan šajā lietā pirmajā Senāta spriedumā norādītajam, gan citās līdzīgās

lietās norādītajam (*sk., piemēram, Senāta 2010.gada 28.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-381/2010 9.-13.punktu, 2010.gada 7.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-620/2010 10.punktu, 2011.gada 9.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-647/2011 10.punktu*).

Arī par iestādes kasācijas sūdzībā izteiktajiem argumentiem Senāts jau ir izteicies citās līdzīgās lietās. Proti, dienesta vienotības principa īstenošanas mehānisms paredzēts Dienesta gaitas likuma 12.pantā. Tā pirmajā daļā noteikts, ka amatpersonu citā vakantā amatā tajā pašā vai citā Iekšlietu ministrijas sistēmas vai Ieslodzījuma vietu pārvaldes iestādē, ievērojot dienesta pakāpei nepieciešamo izglītību, var pārcelt: 1) dienesta interesēs uz noteiktu laiku, lai nodrošinātu efektīvu dienesta pienākumu izpildi, kā arī veicinātu amatpersonas kvalifikācijas paaugstināšanu; 2) dienesta interesēs uz nenoteiktu laiku, lai nodrošinātu efektīvu dienesta pienākumu izpildi, kā arī veicinātu amatpersonas kvalifikācijas paaugstināšanu; 3) pēc pašas vēlēšanās; 4) sakarā ar neatbilstību amatam; 5) likvidējot amatu vai struktūrvienību (iestādi) vai to reorganizējot.

No šo gadījumu uzskaitījuma redzams, ka likumā iekļauts pamatprincips, ka dienesta personas pēc iespējas saglabājamas dienestā, lai nodrošinātu efektīvu dienesta pienākumu izpildi. Uz to jo īpaši spilgti norāda 4.punktā noteiktais, ka dienesta personu uz citu iestādi vai amatu var pārcelt pat tad, ja dienesta persona neatbilst savam amatam, bet ir redzams, ka dienesta persona efektīvāk var izpildīt citus amata pienākumus. Efektīvai dienesta resursu – personāla izmantošanas jēgai pretēja situācija ir tad, ja viena iestāde personālu atbrīvo dienesta personu skaita samazināšanas dēļ, bet cita iestāde jaunas un nepieredzējušas amatpersonas aicina dienestā. Tas novēršams, ja efektīvi tiek piemērots dienesta vienotības princips.

Dienesta gaitas likuma 12.panta trešā daļa noteic, ka lēmumu par amatpersonas pārcelšanu citā amatā tajā pašā iestādē pieņem iestādes vadītājs vai viņa pilnvarota amatpersona, citā iestādē Iekšlietu ministrijas sistēmā — iekšlietu ministrs. Pārceļot amatpersonu citā amatā no Iekšlietu ministrijas sistēmas uz Ieslodzījuma vietu pārvaldi vai no Ieslodzījuma vietu pārvaldes uz Iekšlietu ministrijas sistēmu, lēmumu par pārcelšanu pieņem ministrs, uz kura padotībā esošo iestādi amatpersonu pārceļ. Panta piektā daļa paredz, ka, pārceļot amatpersonu uz citu iestādi, izvērtē arī tās iestādes vadītāja viedokli, no kuras un uz kuru amatpersonu paredzēts pārcelt.

Tātad Dienesta gaitas likuma 12.panta trešā daļa paredz attiecīgās augstākās amatpersonas – ministra kompetenci dienesta vienotības nodrošināšanā, un to pastiprina ministra politiskā atbildība par tā pārziņā nodoto jomu. No minētā secināms, ka likumā ir iestrādāts tiesiskais mehānisms, kā amatpersona vienotā dienesta ietvaros var tikt pārcelta

no vienas iestādes uz citu. Tieši attiecīgās ministrijas ministra nevis iestādes vadītāja kompetencē ir pieņemt lēmumu par pārcelšanu, izvērtējot iestāžu vadītāju viedokli (*sk. Senāta 2010.gada 28.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-381/2010 9.-13.punktu, 2011.gada 8.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-426/2011 11.punktu*).

Tam, vai tiesa šajā lietā pilnvērtīgi pārbaudījusi iestādes rīcības brīvības izmantošanas pareizību vienotā dienesta ietvaros, nav izšķirošas nozīmes, jo atbilstoši tiesas konstatētajiem un novērtētajiem apstākļiem, kā jau norādīts, pieteicējas atvaļināšanas pārkāpums pieļauts Iestādes ietvaros.

[8] Vienlaikus Senāts atzīst, ka ir atceļams spriedums daļā, ar kuru tiesa uzlikusi Latvijas Republikai nesaņemtā atalgojuma atlīdzināšanas pienākumu.

Nesaņemtā atalgojuma atlīdzināšana personas atjaunošanas dienestā gadījumā ir prettiesiskā administratīvā akta izpildes seku novēršana atbilstoši Administratīvā procesa likuma 253.panta otrajai daļai (*sk., piemēram, Senāta 2011.gada 1.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-407/2011 8.-9.punktu, 2011.gada 8.jūlija sprieduma Nr.SKA-426/2011 14.punktu*). Tādēļ pienākums atlīdzināt nesaņemto atalgojumu ir uzliekams atbildētājas pusē pieaicinātajai iestādei, nevis atbildētājai (Latvijas Republikai), kā tas būtu zaudējumu atlīdzināšanas gadījumā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 2.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atcelt Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 20.maija spriedumu daļā, ar kuru uzlikts pienākums Latvijas Republikai atlīdzināt pieteicējai nesaņemto atalgojumu. Nodot lietu šajā daļā jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu, bet Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja senatore	*(paraksts)*	V.Kakste
Senatore	*(paraksts)*	V.Krūmiņa
Senatore	*(paraksts)*	D.Mita

NORAKSTS PAREIZS

Senatore V.Kakste

Rīgā 2012.gada 17.janvārī